pärraſt niſuggust waewa piddi näggema?! Ma näen ſelgeſt et miño kaſſuks kõik nõnda piddi ſündima; wistiſt ollete ſeie tulnud, mulle targa nõu ning wäggewa rammo läbbi kuñinga kohto ees abbi saatma. Ma tahtſin omme iſſe ſenna minna, ehk kül ſelgeſt teadſin kudda kurri ſüdda ja wallekeel mind alwaks on teotanud; agga et ſüta ollen, ſepärraſt tahtſin kutſumata kohto ette astuda ja wallejuttud tühjaks tehha. Olleksin jubba täñagi teele läinud, agga ollen poolaiglane, köht näppistab kibbedaſt, mis mul iggakord juhtub, kui üht alwa roga ſöön, mis mo kehha ei kannata.“ Mis roga ſiis täña ſõite, armas onno-poeg? küſſis Meſſikäp, ja kawwal rebbane koſtis: „Armas onno! mis ſe räkimine teile aitaks, kui oña ädda tunnistan. Teate iſſegi kehwa mehhe luggu; wai miñoſuggune roga wõib wallitſeda, pean ſellega leppima mis kätte juhtub. Jal ei tõsta ma kehwuſe pärraſt kaebtuſt, waid ſöön oña perrega kui meil middagi parremat roga kätte ei juhtu, meſſikärgi nälja kuſtutuſeks; ſeſt kärje-met on iggal aeal lialte leida. Peaks waña pattune kehha alwa toite parremine ſallima, ſiis olleksin ſellega rahhul, agga näte iſſe, mis kidduriks ma ollen läinud. Mis iñimene iſſuta wäggiſe alla nelab, ſe ei ſa ial jõudo koſſutama. „Meſſi teeb mul köhhule wägga kibbetad pakki!“ ütles rebbane ja wõttis käppaga köhhuſt kinni. — Oi, oi, onnopoeg! ütles iñestades pettetud karro: mis iñejatte pean teie ſuuſt kuulma

Miks teie met pölgate ja ärralaidate, meſſi on üks kallis toit. Tõt möda tunnistan teile: kärje-meſſi on miño kõige armſam roog, ja kui wõikſite mulle täña öhto möñe ſuutäie met tallitada, ſiis ei pea ſe mitte teile kahjuks tullema. „Onno!“ ütles rebbane: „teie ehk tahhate mind pilgata.“ Ei, Juñala eeſt mitte, koſtis karro, ma rägin tõt. „Teie iggatſemiſt,“ ütles rebbane, „wõin ma ölpſaste täita. Wersta kaks maad meilt eemal ellab üks rikkas talloperremees, kellel linno-aed ja ni rohkeſt meſſipuid on, et teie kõige oña ſuggulõſſaga rohkeſt toite leiakſite.“ Meſſikäp karro nälpas naeratades keelt, ta olli wägga maijas mee järrele. Kallis onnopoeg! ütles ta palwe keelil, jubbatage mulle teed linno-ajjale. Tõeſte, kui ma teie abbiga täña öhto kohhu täia met ſaan, ſiis ei tahha ma ſedda ſõbruſt ial teie wasto ärrauñuſtada. Reinowadder koſtis pilgates: „Teie peate, waña kallis, niſuggufe kerre täie met ſama et watſa kippub rebbenema! Ja ehk kül iſſe weel poolaiglane ollen, tahhan teie ſowimiſt täites teejuhhiks kaſa tulla; ſeſt wõite nähha kui wägga ma teid armaſtan. Teie ollete, kallis onno, mul kõige armſam ſuggulane Ma peal; teie pärraſt lähhekſin tulde ja wette. Pealegi ollete teie üks kuulus wõimalik iſſand ja wõite mulle kuñinga kohto ees eñam abbi ſata kui üksi mu ſuggulane. Mis kaddedus ja ſallawihha teie wasto ullatab! Agga nüüd läkki wibimata teele.“

Nõnda wallelikko ſõnu räkides lippas Reinowad-